

Da en Anerkendelse, som afgives af Sovebkyldneren (f. Eks. ved Betaling af Rente), ikke vil bevirke en Forlængelse af Fristen til at søge Kautionsisten, vil det efter disse Regler kunne tænkes, at Kreditor, fordi Kautionsisten af en eller anden Grund ikke er villig til at give en Anerkendelse fra sig, kan blive nødt til, for at holde sin Fordring paa ham i Kraft, at søge ham, til Kautionsfordringens Anerkendelse, paa en Tid, da denne Fordring ikke er forfalden. Et saadant Søgmaal vil sikkert være tilstedeligt, naar Kautionsistens Vægring ved at anerkende sin Forpligtelse er konstateret, og saadant Søgmaal følgerig maa betragtes som den eneste Vej, Kreditor har til at holde sin Fordring i Kraft. Nogen væsentlig Ulempe ses denne Ordning ikke at frembyde, da Kreditor — der i Tilfælde af chikanøs Nægtelse vil have Krav paa Procesomkostninger — ikke igennem disse Regler vil kunne finde sig nødt til at give Slip paa Kautionsforpligtelsen, uden hvor denne intet er værd.

Til § 6.

Hvad der siges i denne Paragraf, er for en væsentlig Del i Virkeligheden kun en Gentagelse af, hvad der allerede er indeholdt i § 5. For alle saadanne Tilfælde, hvor den Rendsgerning, der indeholder Anerkendelsen, tillige bliver den Søgmaalsgrund, paa hvilken Kreditor maa tænkes eventuelt at ville indtale sit Krav, søger § 6 ikke noget virkelig nyt til, hvad der vilde følge af de almindelige Regler i § 5. Saasnart nemlig Kreditor kan paaberaabe sig et nyt Forpligtelsesgrundlag ved Siden af det, som fra først af forelaa — hvad enten nu det, der er passeret, har rykket Forfaldstiden ud til et Tidspunkt, som ligger efter det ny Skyldgrundlags Tilblivelse, eller dette ikke er Tilfældet — ligger det i Reglerne i § 5, at der ikke ved Beregningen af Fristen kan blive Spørgsmaal om at gaa tilbage til et Tidspunkt, som ligger forud for Tilblivelsen af den ny Skyldgrund. Den Tankegang, hvorefter Udskætt har indrettet sine Frister, er overhovedet den, at der tilmaales Kreditor en Frist regnet enten fra selve Tilblivelsen af det (seneste) Søgmaalsgrundlag, som han kan paaberaabe sig, eller, i Tilfælde hvor der ikke straks kunde kræves noget efter dette, fra det senere Tidspunkt, da Opfyldelse kunde kræves (eller vilde have kunnet kræves, ifald Kreditor havde benyttet sin Udgang til at opsigge Fordringen).

Reglen i § 6 faar væsentlig sin Betydning dels for de Tilfælde, hvor Kreditor vedblivende maa støtte sit Krav umiddelbart

paa den gamle Søgmaalsgrund, dels deri, at den giver Hjemmel for at den ny Frist faar samme Vænge som den, der hidtil gjaldt, medmindre Bestaffenheden af det ny Skyldgrundlag, som i det enkelte Tilfælde maatte være tilvejebragt ved det Faktum, der udgør Anerkendelsen, efter de almindelige Regler om Fristens Vænge giver Fordringen en længere Levetid.

Efter § 6 er det, ligesom det har været antaget at være Tilfældet efter den gældende Ret, kun den Anerkendelse, som afgives overfor Fordringshaveren (eller nogen, der repræsenterer denne), der kommer til at danne et nyt Udgangspunkt for Fristen; en Anerkendelse, som finder Sted overfor en Tredjemand, er derimod uden Betydning. Men i øvrigt vil den Værding, Lovforslaget i den Retning gør i den gældende Ret, at en Paamindelse fra Kreditor til Debitor ikke længere skal være tilstrækkelig til at give Forældelsesfristen et nyt Udgangspunkt, ogsaa medføre en Værding i det Synspunkt, hvorunder den ommeldte Virkning af Debtors Anerkendelse bliver at se. Det Synspunkt, som i vort nuværende Forældelsesystem er bestemmende for Virkningen i ommeldte Retning af, og for de Fordringer, der stilles til, Debtors Anerkendelse, er vistnok, at denne ækvivalerer med en Paamindelse fra Kreditor.*) Men naar det opgives at lade en Paamindelse til Debitor bevirke Afbrydelse af Forældelsesfristen, vil det heller ikke længere kunne blive den Tankegang, der leder til at lade Debtors Anerkendelse afgive et nyt Udgangspunkt for Fristens Beregning, at en Anerkendelse er lige saa god som en Paamindelse. Den Tankegang, som fører til at forlange af Kreditor, at han inden en vis Tid maa sørge for enten at faa Betaling eller, i det mindste, at faa Forholdet bragt paa det rene, maa naturligt lede til kun at lade Debtors Anerkendelse faa Betydning i den ommeldte Henseende under Forudsætning af, at den er afgiven under saadanne Omstændigheder, at det i det hele kan findes retfærdigt, at den kommer til at binde Skyldneren og affære ham fra senere at bestride sin Forpligtelse. Denne Betragtning fører atter naturligt til at forlange, at Anerkendelsen for at komme i Betragtning maa enten udgøre et ligefremt Løfte om at betale eller dog være af en saadan Bestaffenhed, at Kreditor kan have Føje til — bortset fra mulige Bevisvanskeligheder — at stole paa den og slaa sig til Ro med den, paa samme Maade, som han vilde gøre,

*) Ovenanf. Verf. S. 189.